

черя. Щѣли да ношуватъ у насъ. Женитѣ не знаятъ това. Не мислѣхъ, че турчинъ може да ме намѣри тука. Смѣло куче е този Селимъ.

Чичо Стоименъ за мигъ наведе глава и се унесе въ мисълъ. Погледа му блуждаеше неопредѣлено. Следъ това ненадейно дигна очи, изправи се гордо и весело отговори:

— Нищо! — писано било заедно да ношуваме съ Селимъ и аскера му.

— Какъ тъй? — запита Кочо.

— Много лесно.

Чичо се разпореи и отъ скривалището извадиха аскерски дрехи. Бързо той и другаритѣ му се преоблѣкоха. Женитѣ и децата ги гледаха зачудени.

Ето съ кои аскерлии приказваше Кочо по-преди.

Чичо Стоименъ нареди постове, които съ тайни сигнали да му обадятъ, щомъ се зададе Селимъ съ аскера си. Комититѣ съ напрежение очакваха интересната но не и безопасна среща. Никой освенъ чичо не знаеше, какъ ще стане тя и защо е потрѣбно да стане. Не бѣше ли по-добре да се избѣгне? Но чичо си знаеше работата . . .

Едва се здрачи и тайнствено подсвиркване се дочу. Комититѣ бързо се сбраху предъ тѣсния входъ на пещерата и се вмъкнаха въ едно отъ безкрайнитѣ ѣ разклонения, отъ което въ случай на нужда можеше да се излѣзе презъ единъ далеченъ добре прикритъ изходъ.

Кочовото семейство сякашъ замръзна. Въ безмълвие потъна. Никой отъ кжщи — дори Кочо — не знаеше, какво можеше да се случи.

Колаасъ Селимъ пристигна съ тридесетина души аскеръ. Всички бѣха много измръзнали, изморени, мрачни и сърдити. Кочо и жена му ги приветстваха съ една крайно пресилена любезностъ. Въведоха ги въ обширната добре затоплена кошара и наредиха имъ възглавници да насядатъ. Турцитѣ разтовариха отъ себе тежкото си въоръжение, струпаха го въ единъ жгълъ и се разположиха. Веднага женитѣ почнаха да имъ поднасятъ стоплена ракия. А тѣ лакомо